

Arrest

nr. 186 692 van 11 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 8 mei 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 2 mei 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT die *loco* advocaat G. GOUBAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juli 2015 komt verzoeker naar België met een geldig visum in het kader van zijn studies. Bij de gemeente Vorst kreeg hij een aankomstverklaring die zijn verblijf dekte tot 30 september 2016. Hij kreeg toelating tot verblijf op basis van studies tot 30 september 2016.

Op 28 september 2016 vraagt hij opnieuw verblijf aan op basis van studies, maar het Bestuur weigert die aanvraag en verzoeker wordt op 4 oktober 2016, onder een bijlage 33bis, bevolen om het grondgebied te verlaten. Hij neemt er op 18 oktober 2016 kennis van en stelt hiertegen een beroep tot nietigverklaring in bij Uw Raad. De zaak is gekend onder rolnummer 201.870 en de zitting is gepland op 29 mei 2017.

Verzoeker wordt op 2 mei 2017 aangetroffen in onwettig verblijf. Hij wordt diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het betreft de bestreden beslissing.

Er werd hem eveneens op 2 mei 2017 een inreisverbod voor twee jaar opgelegd.

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer

naam: Doan Trung

voornaam: Chien

geboortedatum: 07.09.1991

geboorteplaats: Ha Nam

nationaliteit: Socialistische Republiek Vietnam

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 18/10/2016. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen

initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 18/10/2016. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Op 11/07/2015 kwam betrokkene naar België met een geldig visum. Bij de gemeente Vorst kreeg hij een aankomstverklaring die zijn verblijf dekte tot 30/09/2016. Hij kreeg toelating tot verblijf op basis van studies tot 30/09/2016. Op 28/09/2016 vroeg hij opnieuw verblijf aan op basis van studies, maar DVZ weigerde de aanvraag en gaf bovendien het bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten (bijlage 33bis van 04/10/2016). Hij nam kennis van de beslissing met het bevel op 18/10/2016.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De zuster van betrokkene, DOAN Thi Thu Trang °17/05/1987, van Vietnamese nationaliteit, geniet verblijfsrecht en verblijft in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de zuster, gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn zuster kan zich begeven naar Vietnam. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Vietnam geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene haalt zijn studie intenties in België aan. Het recht op onderwijs bevat echter geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) Betrokkene heeft de mogelijkheid zijn studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014). In het kader van zijn re-integratie kan betrokkene de verbeterde en/of verworven competenties, ten gevolge van de reeds gedane studies in België, inzetten in het land van herkomst, een land dat hij kent. Betrokkene kan vanop de bevoegde consulaire of diplomatieke post in het buitenland een aanvraag tot studies in België indienen vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de juridische voorwaarden om dergelijke aanvraag in te dienen.

Het loutere feit dat betrokkene een sociaal leven heeft opgebouwd, opent niet het recht tot verblijf. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM bij een verwijdering."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moelijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 5.2 EVRM en van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken.

Met betrekking tot artikel 5 EVRM dient te worden opgemerkt dat dit artikel het verbod inhoudt van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid en betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Echter, de Raad is niet bevoegd zich uit te spreken over de maatregel tot vrijheidsberoving. De schending van artikel 5 van het EVRM kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de beslissing werd opgesteld door een Nederlandstalige dossierbehandelaar.

Conform artikel 39, § 1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 dient de verwerende partij als centrale dienst, zich in haar betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, te gedragen naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

“§ 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert, en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtaal.

§ 2. De dienstorders en de onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.

§ 3. In zijn betrekkingen met de diensten uit het Nederlandse of het Franse taalgebied, gebruikt iedere plaatselijke dienst uit Brussel-Hoofdstad de taal van dat gebied.”

Uit een samenlezing van de voorgaande bepalingen blijkt dat de beslissingen moeten worden genomen in de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen, of, indien hij geen toelatingsexamen deed, in zijn hoofdtaal, waarbij de taalrol bepalend is.

Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat de dossierbehandelaar, die zich van het Nederlands heeft bediend, geen deel zou uitmaken van de Nederlandse taalrol. De bestreden beslissingen werden derhalve op wettige wijze in het Nederlands genomen.

Artikel 41 van Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

De bestreden beslissing is geen “akte” waaromtrent verzoeker als particulier in de zin van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken, het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (cf. RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). Zij vormt niet het antwoord op een aanvraag. Het betreft een politiemaatregel die opgesteld werd in de taal van het taalgebied waar de beslissing betekend werd, dit conform het gestelde in artikel 39 *iuncto* artikel 17, § 1, a van de Taalwet Bestuurszaken. De bestreden beslissing kon derhalve worden opgesteld in het Nederlands, daar zij genomen werd in tweetalig gebied, zijnde Brussel-Hoofdstad.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

2.3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5, 6 en 8 EVRM, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het voorzichtigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout.

Hij betoogt een beroep te hebben ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis) waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Bovendien zou dit bevel 4 maanden nadat het genomen werd aan verzoeker ter kennis zijn gebracht.

Het tegen de bijlage 33bis ingesteld beroep heeft geen schorsende werking. Aangezien verzoeker slechts een annulatieberoep tegen die beslissing heeft ingediend kan hij thans ook geen aanspraak maken op een schorsende werking ervan.

De onregelmatige kennisgeving van een beslissing maakt niet noodzakelijk een schending uit van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig. Het zou van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde houdende het bevel om het grondgebied te verlaten op deze basis te vernietigen, temeer nu verzoeker niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving zou zijn gebeurd, hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheid om de beslissing aan te vechten.

Verzoeker, die zich verder beperkt tot een opsomming van geschonden rechtsmiddelen, blijft in gebreke aan te tonen in welke mate die door de bestreden beslissing geschonden zouden kunnen zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat *in casu* de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing, derwijze dat de verzoekende partij hiervan kennis heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing in rechte aan te vechten. De gegeven motieven zijn op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig, zodat een ernstig middel ontleend aan de aangehaalde bepalingen of de formele motiveringsplicht niet blijkt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten en waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

Verzoeker betoogt dat hij van zijn in België verblijvende zus en zwager gescheiden zou worden waardoor zijn recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt. De bestreden beslissing motiveert omtrent artikel 8 EVRM als luidt:

“De zuster van betrokkene, DOAN Thi Thu Trang °17/05/1987, van Vietnamese nationaliteit, geniet verblijfsrecht en verblijft in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de zuster, gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn zuster kan zich begeven naar Vietnam. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Vietnam geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. (...) Het loutere feit dat betrokkene een sociaal leven heeft opgebouwd, opent niet het recht tot verblijf. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM bij een verwijdering.”

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij een beschermingswaardige relatie heeft in België. Voorts laat hij de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker werpt, weliswaar onder hoofding van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, de schending op van artikel 3 EVRM.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou verzoeker blootstellen aan ongerustheid en angst en aldus een schending van artikel 3 EVRM uitmaken. Er dient echter te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM eist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Verzoeker toont een dergelijke schending niet aan met een concreet en op zichzelf betrokken bewijs.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MILOJKOWIC